

Neki ce reci da sam pobjegao iz Vlasenice. Nazvace me izbjeglicom ili pobjeglicom. Ja cu reci da sam se hrabro izvukao i započeo borbu protiv okupatora na slobodnoj teritoriji. Nisam se htio prijaviti ni kao izbjeglica. To sam uradio tek nakon rata. Bili su mi potrebni neki papiri. Morao sam. Na pitanja i komentare, o tome jesam li izbjeglica, odgovarao sam da sam borac Armije BiH.

Nakon nekoliko dana, po prelasku na slobodnu teritoriju, nazvao sam moje roditelje. Moj baba nije mogao progovoriti. Ispala mu je slusalice iz ruku. Razgovarao sam sa majkom. Nije smjela odgovoriti na sva moja pitanja. Prisluskivali su katili i telefonske razgovore. Na kraju sam rekao da cu se vratiti. Rekao sam da ce mi ispricati sta se desavalo tih dana. U jednom sam pogriješio.

Nisam dozivio da mi otac isprica svoju pricu. Ubili su ga dusmani. Majka je ostala ziva i ispricala mi svoju pricu. Ja cu vam je prenijeti koliko budem znao. Napisacu sta se desavalo nakon mog izlaska iz okupirane Vlasenice.

Moji roditelji i svi Bosnjaci, koji su ostali u okupiranoj Vlasenici, živjeli su u stalnom strahu. Čekali su kada ce neki zlocinac zahlupati na vrata. Čekali su pljackarose, mucitelje i ubice. Sa munare Hajrija dzamije su slusali cetnicke pjesme umjesto Ezana. Mastali su o dolasku nase vojske i njihovom spasavanju. Molili se Uzvisenom Gospodaru za spas. Na zalost, nasa vojska se nije tamo pojavila. Zasto nije shvatice iz mojih prica.

Pokusavali su moji roditelji da se izvuku iz Vlasenice. Nije im dozvoljeno da sjednu u autobus i izadju. Uvijek su vracani. Njima nije dozvoljeno da napuste Vlasenicu. Pokusavali su moji roditelji preko poznanika Srba, da se spase. Nije im niko pomogao. Na kraju im je receno, da sam ja pod oruzjem i da nejma sanse da ih puste. Nasi izdajnici koji su se spasili, ili pusteni po zadatku, javljali su Srbima ko se bori u Armiji BiH.

Isao je moj otac u moju firmu da trazi moju platu. Rekli su mu da za mene nejma plate. Pljackarosi su pljackarosi. Nekima su plate Srbi slali u Zivinice i Tuzlu.

Stalno su zlocinci nadzirali moju kucu i dolazili da me traze. Mislili su da se krijem u kuci. Nisu znali da sam ja daleko i da imaju, jakog protivnika zednog osvete. Majka im je govorila:

- Odveli su ga neki vojnici. – Nije se vise javio.

Bila je to pametna laz. U Vlasenici su cetnici vodili koga su htjeli i radili sta su htjeli. Koji god je Srbin, htio, mogao je uhapsiti nekog Bosnjaka i odvesti ga negdje. Tako su odveli i Dr. Zahida. Dosli neki nepoznati i odveli ga. Neko im je dao zeleno svjetlo, za likvidaciju Bosnjaka.

Nekada bi dolazili autom do same kuce. Nekada bi ostavljali auto u mahali i dolazili kuci pjeske. Pokusavali su da me iznenade. Osluskivali bi pred vratima. Mislili su da sam u kuci. Uzalud su dolazila dva Zorana. Kada me nisu nasli, zadovoljili su se pljackom kuce Ismeta Malcinovica. Nisu vise dolazili. Dobili su informaciju gdje sam.

U svakom ratu ima i heroja i izdajnika. Jedno bez drugoga ne ide. Uvijek je bilo i bice.

Bez obzira sto su Bosnjaci bili u strahu, gledali su sta se desava u Vlasenici. Tako su vidjeli i kada je Car, iz Jukine brijacnice odveo Akifa Smajica i Ismeta Kavazovica. Hare je tek počeo brijati Akifa. Nije car dozvolio Haretu, pardon, Sasi da obrije Akifa. Stavio ih je Car u policijsko auto i odveo u samo njemu poznatom pravcu. Car je odveo u nepoznatom pravcu i Dzemu Ambeskovica i Ibrahima Dzodzaljevica.

Nudili su se neki Srbi, da prebace moje roditelje do Kladnja. Za pare i zlato. Rekli su im da nejmaju ni zlata ni para. Da su im dali, vjerovatno bi bili odmah ubijeni i opljackani.

Tako je Muhamed (vozac kamiona u Boksitu, rodom iz Nevacke) prepisao kucu Caru, dao mu zlato i pare. Pili su to vece zajedno. Samo Bog i Car znaju gdje su Muhamedove kosti. Poslije toga mu se gubi svaki trag.

Vozeci kuci pijanog brata Nenada, Car je na kapiji vidio Rifeta Omerovica. Pozdravio se sa njim i rekao mu da saceka, dok se vrati. Odvezao je Nenada kuci. Vratio se po Rifeta i odvezao ga u nepoznatom pravcu. Poslije toga Rifetu se gubi svaki trag.

Zivjeli su Bosnjaci u Vlasenici u strahu. Zivjeli u iscekivanju. Nisu mogli uticati na sudbinu. Svakim novim danom se odgadjala njihova agonija. Mnogi su pozeljeli smrt. Jednostavno, da sve prodje. Da se zavrshi. Nisu imali kuda. Samo su cekali. Cekali da neko zahlupa na vrata. Da pocne psovati i da ih odvede u logor ili ubije. Plasili su se mucenja. Plasili su se klanja i silovanja. Monstrumi su dosli na vlast. Pruzila im se dugo cekana sansa. Dobili su sansu da pljackaju, ruse, pale, muce, siluju, kolju. Niko ih nije ometao u tome. Postali su gospodari zivota i smrti.

Dosli su katili i po moje roditelje 11. jula 1992. god. Parkirali su kombi ispod kuce. Zahlupali su na ulazna vrata. Tresla se kuca od udaraca. Majka je otvorila vrata. Na vratima Vjetar i izvjesni Goga. Naredili su im da izlaze iz kuce. Majka se popela uz stepenice da zove oca. Izasli su na pola hodnika. Katili su se vec popeli u hodnik. Poceli su tuci moga oca. Majka je vristala i branila ga. Majku su bacili niz stepenice. Na stepenistu je 13 betonskih stepenica.

Premlacene su ih stavili u kombi. U kombiju je bila Djula Habibovic sa sinom Muamerom, Sestovic Muska sa sestricnom i jos naroda. Majku su istjerali iz kombija. Kombi je odvezao ostale u Susicu. Vjetar je psovao majku.

- Koga krije na tavanu?

- Nikoga!

Nisam bio na tavanu. Da jesam on bi bio mrtav. Vjetar je tukao moju majku. Stavili su je uz kapiju i htjeli strijeljati. Nisu je strijeljali. Zasto? Ne znam!

Kombi je ponovo dosao. Ubacili su moju majku u kombi i krenuli uz ulicu. Na meti zlocinaca toga dana bila je moja ulica. Doslo je na red etnicko ciscenje „moje“ ulice. Dovezli su kombi do Sabica kuce. U Sabica avliji su se vec nalazili cetnici, koji su bili zaduzeni za taj dio ulice. Ispod Lutvinice kuce, cetnici su na smrt premlacivali Redzu Hatunica. Izveli su iz kuca Sabice: Ibru, Sakiba, Hamu sa porodicom. Sa Ibroru u kuci je bio maloljtni Almir Jahic. U Sakibovoj kuci su bili Almirovi roditelji, Avdan i Hajra Jahic. U tom momentu su doveli i Omera i Sevalu Kadribegovic. Natjerali su Ibru da zove Jasarevice da se predaju. Iz Mevludinove kuce su izveli njega, Mustafu i Admira. Jedan od cetnika je stavio Hami noz pod grlo. Ibro ga je udario. Branio je najstariji Sabic svoga brata. To hrabro suprotstavljanje cetnicima ga je skupo kostalo. Premlatili su moga komsiju Ibru do smrti. Stavljali su mu kamenje i cickove u usta da zvace. Njegov radni kolega Radenko Todorovic. Tjerao ga je da klanja na ulici.

- Klanjaj k'o Alija.

Toliko su ga tukli da se onesvijestio. Ostale su stavili u kombi i odvezli u logor smrti Susica. Kada su doveli Ibru u logor, niko ga nije mogao poznati. Glava mu je bila izoblicena od udaraca. Poznali su ga po odjeci.

U logoru.

Kada su doveli majku u logor, prisao joj je jedan Srbin. Rekao joj je da mi je babo tu. Zao mu bilo sto su je tukli. Nasao je babi cipele i kaput i dao mu. Vjerovatno je to od nekog Bosnjaka kojeg su zlotvori ubili.

Bili su stavili babu u dio gdje tuku Bosnjake, do smrti. On ga je premjestio na drugo mjesto.

U logoru je nastavljeno mucenje. Cetnici su jednostavno radili sta su htjeli. Jenki je na smrt pretukao Durmu Handzica, Ismeta Dedita, Asima Zildzica i Galiba Musica. Istukao je Jenki i majku Zulfe Hadzica. Zalijepio joj je usta trakom. Nana je dala komad deke, onima koji su stalno prebijani, da legnu na nju. Da ne leze na betonu. Zato ju je "hrabri" padavicar Jenki pretukao.

Nekoliko Bosnjaka su iz Susice odveli na Pelemise. Odveli su ih na kosevinu. Koristili su ih kao robove u 21 vijeku. Bila je to krvava kosidba. U toj grupi je odveden i moj babo.

Izveli su nesto zena i djece iz logora. Rekli su im da idu za Kladanj. Pred logorom ih je cekala Vojka Celikovic. Svi su joj se potpisali, da se odricu dobrovoljno, svoje imovine u korist Srba. U grupi je i moja majka.

Po dolasku u Luke, pocelo je odvajanje djevojaka i mladnjih zena. Karavlah (radio u komunalnom) se isticao u silovanju. Car je tada rekao:

- Posijte sto vise naseg sjemena.

Zatrla im se sjeme.

I moju majku su htjeli poslati na Pelemise. Do nje je stajalo dvoje djece. Zagrlila je djecu i rekla da je ne odvajaju od njih. Karavlah je bio uporan. Govorio je da moze jos raditi. Neki Srbin je pitao:

- Jesu li to tvoja djeca?

- Jesu!

Pustio je da ide u Kladanj, sa „njenom“ djecom. Tako se moja mama spasila. Mislim da su to bila djeca Sejfe i Minke Mehanovic. Njih su cetnici obadvoje ubili u Vlasenici.

U skoli u Lukama, je vrseno masovno silovanje Bosnjakinja. Silovanje bespomocnih djevojaka i zena. Silovane su samo zato jer su bile druge vjere.

Moj babo nije imao sreće da se spasi. Odveli su ga na Pelemise gdje je ubijen, dva dana pred vaskrs 1993. god.

PLBiH.ORG

WWW.PLBIH.ORG